

каза вече свѣтъль като слънце. И така изпъкна съ издути краища надъ останалата по-долна частъ на кръга, че заприлича на похлупакъ на гърне надъ другата частъ. Тази свѣтла частъ постепенно се увеличаваше и най-после дойде моментъ, когато похлупакътъ на гърнето остана отдолу, но по-малъкъ отъ първия, защото не е свѣтъль. Още малко и слънцето цѣло се измъкна отъ мъглата, която тъй бѣше омрачила неговия образъ. И то се показва съ

Врѣхъ Манчу

всичкия си блѣсъкъ, че не можахме вече да го гледаме право въ лицето. То изсила своя огненъ блѣсъкъ право върху главата на Мусала, свикналь пръвъ той да се цѣлува съ него... Такъвъ изгрѣвъ азъ никога не съмъ виждалъ. И какво можахъ азъ да предамъ за този изгрѣвъ — съ тия думи? Нищо! Само когато човѣкъ го види, ще може да почувствува неговата неизказана красота, която ние съ религиозно благоговение съзерцавахме. Може ли съ думи, съ четка, съ фотография да се улови движението на живота, течещата свѣтлина?..